

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en 1er isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

JOAN PUJOL FONTANET (Pancha-Ampla).

A titol de curiositat, publiquem avuy lo retrato de aquest famós criminal, notable per las sèvas aventuras y per las evasions de las presons y presiris. Es un home venjatiu, que ha anat encadenant sos crims, sent casi inconcebible la impunitat que ha gosat durant molt temps.

Nasqué en Alfara (Tarragona) y tè uns 26 anys. Entre 'ls crims que ha comés se contan los següents: Tenint relacions amorosas ab una noya del seu poble, lo pare de la nuvia vá oposarse sempre á aquets amors fins al extrém de prohibir á la sèva filla que parles ab ell. Un dia 'ls sorprengué parlant y 'l pare donà dos ó tres bofetadas á Pancha Ampla. Aquest juriá venjarse y pochs dias després trobant al pare de la nuvia en un camp vehi, l' hi dispará un cop de tra-

buch, deixantlo mort. Apuest signé son primer crim. Fugiá la montanya y durant molts mesos burlá las pesquissas de la guardia-civil que l' perseguia.

Un dia averiguá que un traginer que l' hi servia d' espia havia descubert la sèva guarida á sos perseguidors. Buscà una ocasió oportuna y un dia l' mata de un trabucasso.

A una dona qu' era la sèva confident l' hi doná també la mort per haverlo deiatat á la guardia-civil.

Sorpres un dia per la guardia-civil se defensà desesperadament y de un trabucasso parti las dos camas de un pobre guardia, que si bè no morí ha quedat inútil per tota la vida.

Trobantse un dia en una carretera en companyia de ciuch ó sis bandoers que formavan una partida á las sèvas ordres, veié arriar á un traginer plorant y desesperat. Al veure l' en aquesta situació l' hi pregunta la causa de son desconsol y 'l traginé l' hi digné que á mitja hora de distancia de aquell siti l' hi havia sortit en Pancha Ampla y amenassantlo ab assassinarlo l' hi havia robat vint unsas d' or, que havia cobrat en una fira ahont havia anat á vendre una mula.

En Pancha Ampla sorpres de que hi hagués qui per robar l' hi usurpava l' nom, preguntá al traginer si coneixeria al lladre y respondentli afirmativament, se 'n tornaren endarrera y al poch rato descubriren al lladre qu' estava cavant en una vinya inmediata á la carretera. Pancha Ampla l' hi féu tornar las vuit unsas al traginer, y després de donarsé a coneixe del que l' hi havia usurpat lo nom, lo matá de un trabucasso.

Tals son los crims principals comesos per un home que durant dos anys ha tingut lo trist privilegi de fer parlar d' ell per tots los periódichs d' Espanya. En tots aquests delictes s' hi descubreix un esperit venjatiu y aventurer. Los habitants de aquell país, teatro de sus aventuras, suposan que no molestava á la gent pacifica y que vivia pobrement.

Haventse refugiat á Fransa, la policia de Carcassona l' descubri y l' posá pres, entregantlo á las autoritats espanyolas.

Entra l' dia 15 de Janer á Tarragona; y l' dia 21 fou traslladat á Tortosa. A pesar de anar engrillonat y enmanillat pujava y baixava de la tartana ab una agilitat sorprendent.

En aquella presó continúa, esperant lo fallo dels Tribunals que han de jutjarlo.

SERMONS DE QUARESMA.

O puch ferhi mès: don Jozé Maria, no sé si perque es endeluz ó perque jo v' eli coincidim en fer la guerra á la Juventut católica y otras alianyas del carlisme, que s' arrapan á la religió com certis insectes al cos humà, quan no hi ha prou condicia, lo certus es que

aquest bisbe 'm tè l' cor robat, de tal manera que quan vaig veure en lo Brusi—es lo nostre órgano—que tots los diumenjes de quaresma tractava de fer un sermó, per l' istil de l' any passat, vaig dir tot desseguida:

—Prench un abono y que Déu Nostre Senyor conservi al bon Prelat la véu y las agallas.

Y ja 'm tenen lo diumenje, xano xano cap á la catedral á l' hora de la predica.

Duya l' cor net, la conciencia tranquila, y lo ventrell consolat per un petriconet del de setze, que vaig anar á beure á un' altra Catedral, la del carrer de la Lleona, ahont en lloc de canadellas usan porronets y vasos. Pero tant se val: un patriconet y un carquinyoli may hi estan de més, quan s' ha de anar á sentir á un bisbe que quan pren las divinas cartas es capás de enrañar dotze horas de carrera.

Massa recordo aquell *Te Deum*, aquell sermó y aquell cori-mori del dia de l' inauguració del ferrocarril de Vilanova.

* *

M' havian dit que 'ls de la Juventut católica, per revanjarse, volian anar á xiularlo.

Pero á la quuenta vá haverhi contra-órdre, y fora de dos ó tres socios de aquella Academia—ab la cara 'ls vaig coneixe: semblavan aquell fulano banyut que 's recargo als pèus de Sant Miquel Arcàngel—fóra de aquests dos ó tres tipos, totes las demés personas que 'na trobavam á la Catedral, inclos lo redactor del Brusi que prenia notas, feyan cara de homes de bè y de haver esmorsat.

Don Jozé Maria vá pujar al cubell á passar bugada sobre las tacas, los defectes, los vicis y las maldats de la societat moderna.

Vá pendre péu pèl seu sermó de aquellas paraulas que son una veritat com un temple, una veritat com la catedral bassifia; son á saber: «*El jombre no vive solo de pan.*»

Tant cert es aixó, que salta á la vista! Lo pá no basata per la vida del home (pensava jo en aquells moments). Fins los més pobres que no 'n tenen més que un rosegó, procuran sucralo ab all y oli, ó untar-se l' ab una arengada. Los periodistas menjém pá y monjetas; los capellans pá y pollastre; los rectors pá y calamaros; los bisbes pá y gall d' indi ab trufas. Lo pá sol no basta... y hasta á farta de pan güenaz zon tortaz.

Pero á lo millor de las mèvases reflexions, quan més abismat estava trayent pans del forn de la imaginació, la véu del bisbe resonant per las majestuosas voltas del temple, vá donarme á compredre qu' ell y jo, en aquestas materias, anavam molt lluny d' oscas.

Jo, catalá y positivista, me fixava ab lo pá del forn, ab lo pá que vá á vintidos quartos las tres llinars: al pá, pá, y al vi, vi.

Ell, *endeluz* y espiritualista, se referia al pá del esperit, al pá de la fé.

La fé, deya ell, es lo distintiu del catòlic. (La divisa de la ganadería). La fé, anyadia, es lo camí que ha de guiario al fi pera que vá neixe. (¿En qué quedém? «divisa ó camí?») La fé, deya per últim, es un tresor del esperit.

Lo Bisbe vá tenir un descuit: la fé, á més de una di-

visa, de un camí y de un tresor, es un periódich, que s' publica à Madrid y fá la guerra al *Siglo futuro*: es a dir, es un periódich *dels nostres*.

* * * Una explicació molt pintoresca y animada de lo qu' es la fé, vā constituir lo nirvi del sermó del diumenge. Després de una castanya, molt bén dada, contra 'ls que per indolència no s' cuidan de apreciarla y contra 'ls que diuen que per res la necessitan, alegant que sense tenir fé estan bons y grassos com uns canorjes, Sa Ilustrissima vā parlar de Sant Bernat y de altres sants que l' han ponderada en gran manera.

Per supuesto, ni una paraula del glòriós apóstol Sant Tomás que no creya sinò lo que tocava.

La fé, anyadí, es un llàs de relacions socials. Quàntas coses creyém sense haverlas vistos!... Sabém qui eran los nostres antepassats? Sabém si existeixen aquells païssos que no hem visitat mai? Y no obstant ho creyém, hi tenim fé, y l' mon enter está basat en aquesta mútua confiança.

¡Ay Senyor! pensava jo... Y aquella fé que tenias tú ab una certa societat de crèdit que á lo millor vā querer, deixante més pelat que una rata y á la lluna de Valencian! Vés, posa fé en certas cosas!

De la fé del mon vā passar á la fé religiosa, complertament necessaria desde que naixem fins que morim, necessaria sobre tot pels capellans que 'ns batejan y 'ns cantan las absoltas, los quals no viulen sols de pà, sinò que igual que tots, també han de aná á la Boqueria.

* * * Fins aqui 'l sermó, francament, no era digne de la bravura reconeguda de don Joseph Maria. Las cosas abstractas no soien tenir molta sustancia, y jo estich segur que fins m' hauria dormit, á no ser la véu atroñadora del senyor Bisbe, capassa de despertar á un sach de guix.

Pero jo puch assegurarlos que una gran part de l' auditori badallava. Naturalment, si haviam anat á la catedral, més que per sentirlo disertant sobre un punt de teologia, era per véureli tirá 'l bácul.

Arribá 'l moment solemne y ván pagar la festa las supersticions (per supuesto, no las supersticions religiosas), lo matrimoni civil, lo darwinisme y la vida material que dū la societat de ayuy en dia.

Digué que 'l matrimoni civil era un *concubinat*. Y 'm vā deixar tant convensut, que jo estich resolt, fermament resolt, á no casarme; de manera que 'l dia que 'm canxi d' estar sol, faré com los capellans, pendré majordona.

S' horrorisá del *darwinisme* que pretén que l' home descendeix del mico. Y ab això tenia rahó: los carlins, per exemple, han de descendir forsolament del tigre y de la hiena; y bisbe, coneix jo, que per las sèvases arremetidas casi demostra que descendeix del toro.

En quan á la vida material moderna res vā dir dels capellans que jugan á la bolsa, res dels bisbes que habiten grans palacios y vesteixen sedas y portan pedras preciosas al anell; res de la pompa mundana que revesteixen las ceremonias del culto; res de las nutridas orquestas y dels sumptuosos cadafalcs que fan de las exequias dels richs y poderosos, una especie de obra de gran espectacle, ab majestuos acompañament de dignitats eclesiàsticas, com en lo primer acte de l' *Africana*... De tot això, res enterament.

Lo sermó vā acabar d' alló més fret, y un dels de la Juventut católica deya:

—Densá que 'ns ha disolt, lo Bisbe, ni 'ns satisfá á nosaltres, ni satisfá als impíos.

Lo que, don Joseph Maria, tinch lo gust de comunicarli, per veure si en los sermons successius s' espavila una mica, y mete *Vd. er rezuello en er cuerpo á jezo infame hereje de la Juventud católica*.

P. K.

TERCER ANY DE PODER.

ARLÉM á pams.

Es á dir, á pams no; á metros, perque ara diu que s' ha posat en vigor o sistema métrich decimal, y hem de icatar la llei.

Parlém, donchs, á metros.

Per si vostés ho han olvidat, tinch l' honor de recordarlos que l' altra senmana lo senyor Sagasta va cumplir dos anys; dos anys de poder per ell, dos anys de patir nosaltres.

Dongan una mirada al seu voltant, pálpinse la butxaca y examinin per un moment la política, y veuran lo qu' hem fet durant aquests dos anys.

Si fa ó no fa, estém com estavam pèl Febrer del 81: unes quantas xurriacadas més y uns quants rals mènors.

* * * En Sagasta parlant seriament, es tan lliberal com un gos carlí. Posat mil vegades entre la llibertat y la reacció, sempre ha optat per la segona.

Pero si es reaccionari, no es tonto; y aprofitantse de las circumstancies, quan se l' hi ha presentat ocasió d'

enfilarse al poder fent lo lliberal, no ha titubejat un moment, y ha donat vivas á la democracia, y ha tocat l' himne de Riego y hasta s' ha posat lo gorro frigi.

Gracias á això es avuy l' amo de las peras. Va prometre llibertat; lo pais, que may escarmenta, s' ho va creure, y l' seu triunfo va ser salutat ah repicaments de mans y explosions d' alegria.

Lo seu pensament retrògrado estava disfressat de lliberal, y posat ja en las alturas del poder, l' home va trobar-se per una part impulsat pels seus instints reaccionaris, y per l' altra compromès per las sèvases declaracions avansadas.

La situació del senyor Sagasta era deliciosa.

¿Qué podia fer, posat entre aquestas dugas corrents?

Lo únic que ha fet: res.

Res no ha fet y res no fará.

Ell veu la taca conservadora que hi ha á la sèva bandera; se la mira ab amor porque es lo color que l' hi agrada més, y passant días y dias, tot diuent que la vol treure, acaba per deixarla estar.

Aquesta taca es la clau de la politica fusionista; aquí està 'l tot de la qüestió.

—La treu ó no la treu?

Sense la taca, la situació es lliberal y pot fer alguna cosa: ab la taca, no es carn ni peix y no pot fer res.

—¿Com s' arregla aquest embolich?

Si jo fos amich de 'n Sagasta l' hi donaria un concell.

Y per donarli l' hi contaria un quento.

Don Patrici era un seuyor molt estrambòtich. Lo color que l' hi agrada més per la sèva roba era 'l color de café, y, á pesar d' això, vejin si n' era d' estrany, una vegada va comprarse un pantalon blanch com la llet.

Un dia, ó una nit, que això no ho sé de cert, l' home s' estava á casa sèva saborejant lo primer golop d' una colossal ració de café, quan ¡patatrás! l' hi rellisca la tassa de las mans y zahont se l' hi aboca? Precisament sobre 'l pantalon blanch.

Quina talat del jonoll fins á la cintura, lo pantalon estava brut de café: semblava que hi dugués un pedàs d' una altra roba surgit per una mà experta.

Lo pobre don Patrici va comensar á despacientarse, calculant la fila que faria ab unes calsas blancas ilustradas ab dibuixos de color de café.

Vinga desseguida fer tentativas per treure la taca; pero ¡cái! Lo café era espès y fort: hi estava més arrapat que en Posada Herrera á la Presidencia del Congrés.

Buscant y cavilant, don Patrici va acabar per trobar una idea salvadora.

—La taca no s' mou, va dirse; y es de color de café, lo color que més m' agrada. Pues bé, lo més senzill es tacar tot lo pantalon, y aixis encara hi guanyaré per que l' tindré al meu gust.

Y del dit al fet. L' home va fer bullir una calderada de café, va etzibarhi las calsas dintre, y, un cop secas y estirades, l' hi varen quedar com novas y ab un color que enamorava.

Vels'hi aqui lo mateix que podria fer lo senyor Sagasta. La sèva bandera es verda; la taca conservadora que hi ha es lo color del seu gust.

Que la tenyeixi tota d' aquest color, y aixis al mènos viurá tranquil y podrá dir al mon ab tota la boca.

—Soch conservador desde las unglas dels peus hasta la punta del tupé.

FANTÀSTICH.

BATALLADAS

ÉM tingut ocasió de sentir en una casa particular al eminent pianista Albeniz. Creguin que aquest artista, jove y fill de Catalunya, es una verdadera notabilitat.

Toca ab una forsa, ab un brio, ab una agilitat sorprendents, y no duptem que l' dia que dongui un concert públic, Barcelona l' aplaudirà, colocantlo en primera fila, entre 'ls millors pianistas que 'ns han fet admirar sos mèrits.

Are diuen que á don Jozé Maria volen donarli un' altre grau, enviantlo á Sevilla de arquebisbe.

Per mort de Déu que no 'ns lo toquin. Nòmbrinlo, si volen, arquebisbe, cardenal, fins Papa; pero que no surti de Barcelona, ó sinò tots nosaltres los bons catòlics, nos morim de tristes, y tots los carlins, se reventan de alegria.

La vida de uns y altres depen de que don Jozé Maria no surti de Barcelona.

L' Ajuntament de Barcelona tractava de fer un cementiri municipal, exclusivament municipal.

Y després de tantas alharacas, are resulta: que'l bisbe tindrà una clau del cementiri, que un capellà seu no una inscripció, ni un epitafi, ni una lletra, sinó mediante la visura eclesiàstica.

Es á dir, las lápidas dels ninxos haurán de passar pèl fiscal, com las caricaturas dels periódichs.

Aquests dies s' ha dit qu' en Martos dintre de poch temps aniria de embaixador á Paris.

Vaji cap a Paris D. Cristina, y si algú 'l critica, responguili.

—No vén alló de las honestas distancies com es veritat? Are me 'n vaig de la monarquia y m' aco-to á la República.

—¿Qué vā que té barra per dirlo?

—Se recordan del Arcalde de Rosas, que temps endarrera vā posar près al ex-ministre de la República, don Francisco Suñer y Capdevila?

Donchs aquest vā seguirli una causa criminal y l' arcadé un' altra á n' ell. Las dos causas han anat á l' audiencia y mentres la causa del Sr. Suñer ha sigut sobreseida, lo famós arcadé ha sigut declarat processat, ab tots los ets y uts, de suspensió de càrrec, fianesa per no anar á la presó, etc. etc.

Dos refrans: Las rosas tenen espines. Y á cada porc l' hi arriba Sant Martí.

Lo rector de la Manresana de Sant Ramon (Lleida) es un avaro de aigua beneyta. L' hi portan criaturas á batejar, y uns cops se nega á ferlo, baix lo pretext de que 'l padri no ha cumplert ab la parroquia, y altres cops, porque á la criatura volen posarli 'l nom de Amadeo.

—Quan nos hi juguém que si á n' aquest rector l' hi donan un duro de Amadeo se 'l fica á la butxaca?

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—De Vilafranca 'ns escrivhen, donantnos compte de las hassanyas d' un Jutje municipal, individuo de la Juventut católica, apoyat per moderats y carlistas. Després de treballar á cara descubierta en las últimas eleccions provincials, faltant á la imparcialitat y á la prudència propia del seu càrrec, manà posar a un elector dels seus, que havia sigut près per un president de mesa.—Se 'm refereix igualment l' historia de un embarch, en lo qual va haverhi desacato y desobediència al arcadé, qual arcadé disposà la detenció al delinqüent. Lo jutje municipal, amich del près, aná á la presó y manà posarlo en llibertat, contra las protestas del escarrelier, que tenia al detingut a disposició de l' arcadé.—Serà précis que 'l Sr. President de l' Audiencia s' entri d' aquest assumpto y veji si es lícit ni convenient que un jutje municipal promogui conflictes, y més conflictes en descrédit de la recta administració de justicia.

Lo rector de Cogul, durant la misa del dia 2 del corrent, digué aquestas paraules textuals: «la familia d' aquest poble sembla salvajes; no tenen cap classe de respecte al clero. Pares de familia, més vos valdría tenir una bestia que un fill. los que s' assentan als banchs del cor y no cantan, los traure arrastrant.»—Reparan quina manera més dolsa de ferse simpaties?

La vila de Palamós vā ser una manifestació important assistint en número de més de cinqu centenars personas al enterro d' un vehí á qui 'l rector havia negat terra sagrada.

—L' arcadé de Barberà, ex-tinent de 'n Savalls, es un home tant escropulos que l' dimars de Carnestoltes, al caure las dotxe de la nit privá que 's continué ballant, a pretext de que ja s' havia entrat en la quaresma.—Això si aquest home tant pulcro, quan venen eleccions no mira tan prim, y si hi ha algun elector que l' hi fa nosa, l' expulsa del colègi ab la major frescura, y després en las urnas se verifiquen verdaders miracles, com lo de la multiplicació dels pans y 'ls peixos.—Es natural: un arcadé tant sant, per forsa ha de fer miracles.

¡DON ARSENI!

Escolti, escolti un moment, generalissim sin par; hém de parlar seriament: ¿sab que de vosté, dolent, n' hi ha alló que se 'n diu un fart?

Si senyó, un fart. ¿Qué 's figura que no sabém que vosté tot ho embolica y detura, moventse com una fura y sense deixar fer ré?

O sinò digui: ¿es vritat que vosté, molt formalment, quant lo cás s' ha presentat, ha dit qu' era un disbarat lo suprimí 'l jurament?

—Es vritat que vosté ha dit, deixant als ministres blaus, qu' es contrari decidit de que 's declarí abolit lo cep dels pobres esclaus?

—Es vritat que á las sessions de las Corts, quan vén vosté que dóna satisfaccions, pèga tirada als faldons del ministre del tupé?

Si senyor, l' assumptu es clà
y vosté no ho negarà:
ja sabém què en la fusió;
si en Sagasta es lo pastó,
vosté ve à sè 'l rebadá.

Sabém que quan se reuneixen
los ministres, vosté bull
escoltant com discuteixen,
y segons què decideixen,
se 'ls mira un xich de regull.

Sabém que si un d' ells proposa
un projecte liberal
per reformà alguna cosa,
vosté desseguit s' hi oposa,
y crida: —Fora, no val!

Ara bè: no véu vosté
que aixòs no podém marxar,
y que això de haver d' estar
sense avansar ni fer ré,
fa de molt mal rosejar?

—Perquè atisba dia y nit
lo mateix que una llagosta
al jefe del seu partit?

—No comprén que t' encongit
al pobre senyor Sagasta?

Prou ne té d' idees grans
lo desventurat minyo;
prou forja plans y més plans;
pero està lligat de mans
y qui ho paga es la nació.

Créguim, lo que 'ns convindrà
es que vosté s' retires
à viure ab pau y alegría,
y en Sagasta cumpliria
tot allò que 'ns ha promés.

—Ay, don Arseni! quin pas!
¡qu' estaria bè llavoras,
guapo, fresch, aixerit, gras,
tot fumant lo seu purás
y sentint tocar las horas!

Llavoras vosté tindrà
temps per dedicarse al art
y adquirir més nombradía,
perfeccionant nit y dia
la tática militar.

Vosté t' una gran munió
d' enemichs: dónguils un xasco
presentant la dimissió,
y fent alguna invenció
com ara aquella del casco.

En Sagasta no tindrà
ningú per poguer excusar-se,
al Congrés ja no 's riurà,
tothom se n' alegrara
y vosté podrà xelar-se.

Llavoras aprofitant bè
lo seu talent viu y sútil,
pensant y embrutant papè,
hasta pot arribá a se
verdader general útil.

Que ara sembrant la sisanya,
ab aquets ulllets de corb
y ab la seva poca manya,
posat al devant d' Espanya
es un general destorb.

C. GUMÀ.

O gobern de 'n Sagasta no s' enten de
feyna. Tots los seus partidaris badan la
boca, tots demanant una tallada.

Hi ha vint ó trenta destinos per pro-
vehir, y vint ó trenta mil pretendents
que 'ls solicitan.

Naturalment: per això 'ls diuhens fu-
sionistas.

Veuhen un empleo y tots s' hi fonen.

S' ha discutit en lo Congrés la qüestió de si estava
vigent ó no la ley del matrimoni civil.

La majoria ha sortit ab l' estirabot de que no hi ha-
via lloc à deliberar.

Y à pesar de l' esquerra y dels demòcratas, en Mar-
tos ha votat ab lo govern.

—Y bè Martos! quin es vosté?

—Partidari del tupé.

¡Olé!

Un recort de las eleccions:

—Mira, diu l' arcalde de un' poblet à un elector, si
votas per mi, quatre dures.

—Accepto, respon l' elector.

Y l' endemà, dia de la elecció, l' elector vā à votar
ab una candidatura contraria à la que l' arcalde desit-
java. L' arcalde al observarho, l' hi diu mitj sofocat:

—Mira... que... no...

—Ja veurà, respon l' elector: are voto per mi; quan
voti per vosté, ja l' hi preguntaré per qui vol.

Lo Congrés ha pronunciat ja l' incompatibilitat del
Sr. Baró pél càrrec de diputat.
Barcelona, pert un diputat.
Málaga guanya un gobernador.

Y l' editor Bastinos hi guanya un llibre que segons
semebla està escribint lo Sr. Baró ab lo titol de: *Juegos
malagueños*.

En lo Congrès s' ha tractat extensament per medi
de preguntas y hasta de una interpellació de la cari-
catura de la *Mosca roja*.

Lo pais viu à las foscas,
los contribuents tronats,
y 'l govern y 'ls diputats
s' entretenen cassant moscas.

Continúa la guerra entre mestissos y carlins. La Ju-
ventut católica de Barcelona, disolta pél bisbe, no vol
disòldre's de cap manera, y firma exposicions adhe-
rintse a n' en Llauder director del *Correo catalán*.

Pero las exposicions no arriban al seu destino, per-
que un tal Palau, carlí enemich de 'n Llauder, las
intercepta.

—Qu' es lo que no son capassos de interceptarse 'ls
carlistas?

Item més: alguns capellans, entre ells diuhens lo rector
de Betiém, se declaran partidaris de la Juventut y
enemichs del Bisbe.

Se comprén que aquell rector
com a persona decent
«demuestra tan grande amor
à meterse en el Belen.»

Item més: Lo Bisbe de Vich disolt també la Juventut
católica; lo mateix fà 'l de Lleyda y lo mateix lo de
Tortosa.

L' arquebisbe de Tarragona encare vā més enllà y
mana tancar lo Seminari.

D. Joseph Maria prohibeix que 'ls jesuitas de Man-
resa celebren una funció religiosa que havia de ser
una espècie de tràgala contra 'ls bisbes.

En una paraula, lo camp neo-catòlic vā en renou.
Capellans, bisbes, estudiants del Seminari, jo crech
que tots han perdut l' *oremus*.

—¿Qué no ho saben? ¡Un fenomeno! Si senyors, un
verdader fenómeno.

A l' esquerra l' hi ha nascut una dreta.

Are tenim l' esquerra y la dreta de l' esquerra.

En la política d' are tot son mans obertas que s' es-
tiran per veure si atrapan alguna cosa.
Ab això, fiquinse las sevas à lo butxaca y 'vigilin!

Desde que 'ls bisbes disolen á las Academias de la
Juventut católica, son molts los capellans que s' hi
fican, y això que no son joves.
¡Arriba valents!

—Pero, Mossen Serapi, deya uua majordona espar-
verada. ¿Qué no véu que això es una rebeldia?

—Y qué?

—Que 'l senyor bisbe l' excomunicará.

—Buenol! En cambi la Juventut católica 'm nom-
brarà bisbe, y quan siga l' hora, 'm aculliré al indult
y 'm faré regoneixe 'ls graus.

Un capellá al seu nebó l' endemà de anarlo à en-
terrare:

—A veure; ¿ahont vás ser ahir?

—A la Budallera à fé un arrós.

—Y encare ho gosas á dir! ¡A fé un arrós lo dime-
cres de Cendra?

—Per això mateix... la cendra varem ferla per
cóure 'l.

Sobre 'l pás de Vénus pél disco del sol, en un pe-
riòdich extranger, hi vist una caricatura que mereix
descriure 's.

Un sabi astrólech se trova en mitj de un bosch de
América, y té un gran telescopi apuntat à l' astre del
dia per observar lo gran fenòmeno astronòmic.

Pero succeix que mentres ell mira pél vidre del
cap-de-vall, hi ha un mico al altre extrém que mira
al sabi pél vidre del cap-de-munt.

Aquest dia va sortir de ca 'n Ramirez lo següent te-
légrama que recorregué una gran part dels periòdichs
de Barcelona:

«Madrid 10, à las 5'30 tarde.—Apoyó Díz Romero la
proposición tratando duramente al señor Zabalza.

El señor Gullón contestó reprochando al señor Díz el
espíritu conservador que revelaba. Añadió que la au-
torización de la caricatura de la *Mosca Roja*, diòla un
empleado subalterno, pues el Gobernador hallábase
ausente ocupat en la falsificació de títols, siendo
irresponsable y habiendo después recogido la tirada y
piedras litogràficas.»

—Lo gobernador ocupat en la falsificació de títols!....
¡Jesus María y Joseph! ¡Y quinas ocupacions tenen
los gobernadors!

▲ LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Car-me-ta.
2. MUDANSA.—Paga-Pega-Piga.
3. CONVERSA.—Carme.
4. LOGOGRIFO-NUMÉRICH.—Teulas.
5. GEROGLIFICH.—A quatre reys es fà tuti.

Han endevinat totes las solucions los ciutadans J. Ne-
gra Ganday, Lisardo Comohiel, Noy Peret de la Bisbal,
Saile e Irollab, Plon Plon, Un Tarrasench, Tranquil Espar-
ver, Vilaseca, Emilia de cal Barber y Dos del Esparver.—
N' ha endevinadas 3 Trafalgar.

XARADA.

A una noya molt total
y formal
fa temps que jo adoro ab fé,
sois perqué
tè tanta sal que m' encanta;
molt bè canta:
una bona prima-quarta
sab la Marta,
com també la hu-tercera.
Tant s' esmera
en ser tres-quarta y senzilla
que 'm humilla.
Mes ojo que ara dos tot:
¡te un gran dot!
—No 'ls sembla fè ab tot lo dit
bon partit?

F. FLOS.

MUDANSA.

Lo ballador sol ballá
lo total posat ab a.
Un ofici que jo sè
es fer tot posat ab e.
Molts homes que hi ha per' qui
son total posat ab i.
Y de coloms he vist jo
molts totals posats ab o.

NOY DE PROFIT.

ANAGRAMA.

La prima varen segona
del senyor Tersa d' Archena
y al saberho exclamá ab pena:
—Això es quarta de la Pona.

RAMON ROMANISQUIS.

CONVERSA.

—A quin poble vas neixe Marieta?
—Després t' ho diré.
—No, dígam'ho ara.
—Perque vois que t' ho diga si tots dos ho hem dit?

SIMON DE SEDRUOL.

GEROGLIFICH.

K
DAIL
en
FIL
A
PERLAS
EVA

TRAFAKGAR.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xardadas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciu-
tadans Peña de Courte, Clutada Paco, Dos de Llojte, Pau de las timba-
as, Noy Peret de la Bisbal y Lisardo Comohiel,
Las demés que no s' mencionan no ns serveixen com y tampech
lo qu' envian los ciutadans Trafalgar, F. U. de Vilanova, Emilia de
ca 'l Barber, F. R. Vilaseca, Un Tarrasench, Tarrincho, Tres et Amo-
loc F. Boix y Pujadas, y Escriví.

Ciutada Paco: Insertarem lo geroglifich.—Dos de Llojte: Idem.
logograf, quadrat y mudansa.—Un Tranquil Esparver: Idem, geroglifich y
logograf.—Irollab: Idem. la mudansa.—Pepet del Carril: Vaja 'esta content?
Demana més que cap pobre.—Miquel Servole: Las sevas poesías no
interessen al públic, sinó a una sola persona. Si vosté vol farem que
arribi à les sevas mans.—E. F. Barbara, y Correspondent de Vilafranca
ca y Palamós: Quedan servits agrahintse 'ls las notícias.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

POLÍTICA REPUBLICANA.

No hi fà res que l' hajan deixat sortir de la ratera. Ja veurán com gat escaldat ab aigua tébia 'n té prou.